

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

พระโสดาไม่ทำบาป

พระกรรมฐานเรามีมากอยู่ที่จังหวัดหนึ่ง ที่จังหวัดนี้ต้นเหตุก็ไปจากท่านอาจารย์ลี เรา ไปที่นั่นเขาไม่ค่อยรู้เรื่องราวแล้วครูบาอาจารย์ทั้งหลายก็ไปไล่เลียกันไปแถวนั้น เลย กลายเป็นตั้งหลักกรรมฐานขึ้นที่จังหวัด ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งปานนี้ วัดกรรมฐานจึงมี มากอยู่เสมอ เพราะสถานที่ทำเลเหมาะๆ ๆ มันเป็นป่าเป็นเขา แล้วก็ไปที่นั่นมีแต่ครูบา อาจารย์องค์สำคัญๆ นะ ที่จังหวัด ท่านอาจารย์ลี ท่านอาจารย์กงมา ท่านอาจารย์จันทร์ แล้ว ท่านอาจารย์มหาทองสุข เหล่านี้มีแต่พระดี ๆ ทั้งนั้นไป

เราไปจำพรรษาที่นั่น ปีพ.ศ. ๒๕๔๘ เรายังขบขัน เขามาคุยไม่ให้ท่านอาจารย์ลีฟัง เขาไม่ทราบที่เรากับท่านอาจารย์ลีมีอะไรกัน เป็นอะไรกันมาเมื่อไรเขาไม่ทราบนะ เราไป พักอยู่ที่สถานี่ทดลอง เขาก็ไปฟังเทศน์เรา ฟังเทศน์มาแล้วเขาก็มาคุยไม่ให้ท่านอาจารย์ลี ฟัง “ท่านพ่อ ได้พระดี ๆ มาแล้วนะเวลานี้ เทศน์นี้เก่งมาก” วาจี้ นะ เขาไปคุยต่อหน้าท่าน เขาไม่รู้ว่าเรากับท่านเป็นอะไรกัน ขบขันดีนะ เทศน์เก่งมากทีเดียว คือตอนระยะนั้นท่าน ไปๆ มาๆ กับวัดบรมนิวาส เกี่ยวกับเรื่องสมเด็จพระสังฆราชท่านไม่ค่อยสบาย ต้องนิมนต์ ให้ท่านอาจารย์ลีไปด้วย ไปวัดบรมนิวาสแล้วกลับมา ไปแล้วกลับมา

ทีนี้เป็นจังหวะที่ท่านพักวัดบรมนิวาส เวลาท่านมาจังหวัดเขาออกมาเขาก็มาคุยไม่ให้ ท่านฟัง ท่านพ่อได้พระดี ๆ มาแล้ว เทศน์นี้โอ้ยเก่งมาก เป็นน้ำไหลไปเลย ว่าอย่างงี้ ชื่อ ท่านอาจารย์มหาบัว ท่านเทศน์นี้เก่งมาก เวลาท่านตอบ มันต้องอย่างงั้นซิ เท่านั้นพอ เพราะท่านกับเรามันเคยกันมาแต่เมื่อไรแล้ว เอาหัวเข้าไปอวดท่านมีอย่างเธอ ท่านก็ตอบ เพียงว่าเท่านั้นซิ พอคำเดียว เพราะท่านกับเราคู่กันมาสักเท่าไร พวกนั้นเขาไม่รู้ ท่านก็ไป นะวัดสถานี่ทดลองเรา ท่านตั้งเข้าไปเยี่ยม เข้าไปสถานี่ทดลองเข้าไปเยี่ยม เสร็จแล้วไป ไปชุลงด้วยกัน เอาเราไปชุลงด้วยนะวันนั้น ไปวัดนั้นวัดนี้ พอจะลงรถ ท่านก็ว่าวันพรุ่งนี้ไป หาที่วัดนะ มีเวลาน้อยจะได้กลับกรุงเทพฯ เอาอีกแหละ พอวันหลังก็ตามไปหาท่านที่วัด คลองกุ่มนั้นแหละ

จึงว่าจังหวัดนี้มีพระองค์สำคัญ ๆ ไปตั้งถุกตั้งแถวเป็นปฐมฤกษ์ได้ดีมากที่สุดทีเดียว ท่าน อาจารย์ลี ท่านอาจารย์กงมา ท่านอาจารย์จันทร์ เหล่านี้มีแต่พระสำคัญ ๆ อาจารย์มหา

ทองสุกที่มาเป็นเจ้าอาวาสอยู่วัดสุทธาวาส จากนั้นผ่านไปผ่านมาเราก็ไปตอน ๒๔๙๘ จำพรรษาที่นั่น ๒๔๙๘ เริ่มแรกไปจันทร์ ๒๔๙๕ ที่ขโมยหนีหมู่เพื่อนไปนะ เพราะลำบาก รำคาญ หาอุบายมาเยี่ยมโยมแม่ จะไปยังไง ไปเยี่ยมโยมแม่มันหาความสงบที่ไหน มานั่น พระรู้หมดแล้วแหละ ยังไงก็จะเผ่นที่ไหนแหละ มานี้ปีบมาเยี่ยมโยมแม่สองคืน ปีบลงจันทร์ หนีไปนั่นแหละ ไม่ให้ใครทราบนะไป ไปจันทร์ก็ไม่ให้ใครทราบเหมือนกัน ไปพักอาศัยอยู่กับอาจารย์เฟื่อง

อาจารย์เฟื่องเป็นคู่กับอาจารย์เจี๊ยะ อยู่那儿สบาย คือการขบการฉันไม่ให้ไปยุ่งเลย เขานิมนต์ไปขบไปฉัน จึงบอกว่าอย่าเกี่ยวกับผมเลยนะ ผมมาอาศัยท่านเพื่อความสะดวกสบายต่างหาก เราว่าฉัน ท่านก็ไม่ว่า เพราะเราสั่งขาดเลย การถุกนิมนต์ไปฉันที่นั่น ที่นี้ พอไปอยู่ที่นั่นเราก็เลยเป็นผู้มีพรรษาแก่กว่าท่าน เราก็มอบให้ท่านหมด เราไม่ไปเลยจริงๆ ท่านดูเหมือนไปแทบทุกวัน เดี่ยวร้านนั้นนิมนต์ ร้านนี้นิมนต์ไปฉัน เราอยู่ที่นั่นสบาย เป็นป่าล้วนๆ เรียกว่าวัดป่าคลองกุ่มถูกต้อง มีเท่านั้น นอกนั้นเป็นป่าไปหมดเลย นั่นแหละเป็นครั้งแรกเราไป ไปคนเดียวนั่นแหละ ไปอยู่สบายๆ

จากนั้นมา ๒๔๙๘ ถึงได้ไปจำพรรษาที่นั่น จากนั้นก็เรื่อยมา ไปๆ มาๆ เรื่อย ที่จันทร์มีสถานที่วิเวกสงบมากทีเดียว เพราะเป็นป่าเป็นเขา พระผู้ปฏิบัติเพื่อตัดดวงเอามรรคผล นิพพาน ต้องเป็นผู้เช่นนั้น อยู่ในป่าในเขา เป็นที่สงบบังเอิญ ดังพระพุทธเจ้าประทานพระโอวาทให้ตั้งแต่บวชเสร็จที่แรกประทานพระโอวาทให้เลย พอบวชแล้วก็ขึ้น รุกขมูล เสนาสน์ นิสฺสาย ปทุพชฺชา ตตฺถ เต ยาวชิวํ อุตฺตสาโท กรณียโธ แล้วก็เรื่อย บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่านทั้งหลายไปอยู่ตามรุกขมูลคือร่มไม้ ในป่าในเขา ตามถ้ำ เจ็อมผา ซึ่งเป็นสถานที่เหมาะสมกับการบำเพ็ญเพียร ไม่มีใครรบกวน แล้วจึงทำความอุตสาหะพยายามอยู่อย่างนั้นตลอดชีวิตเถิด ฟังว่าตลอดชีวิตนะ ไม่ใช่ธรรมดา

จากนั้นก็ ปิณฺฑทปาดํ บิณฺฑทบาท อาศัยกำลังปลีแข้ง บิณฺฑทบาทมายังพอชีวิตให้เป็นไปวันหนึ่ง ๆ แล้วพอ ถือผ้าบังสุกุล ที่เศษ ที่ตก ที่ไหนเอามาเย็บปะติดปะต่อ นั่นละพื้นเดิมเป็นอย่างนั้น ส่วนหยูกยาก็ไม่มีอะไรมาก นิดหน่อยเท่านั้นเอง ๔ อย่าง พระพุทธเจ้าก็เป็นศาสดาองค์เอกอยู่ในป่า บำเพ็ญในป่า ตรัสรู้ในป่า บรรดาสาวกทั้งหลายมีแต่อยู่ในป่า ๆ เรื่อยมา แต่เขาไม่ได้ตั้งชื่อไฟเพราะเพราะพรึ่่งอย่างทุกวันนี้ อยู่ในป่าพอทุกวันนี้ โถ ขึ้นใหญ่เลย ขึ้นมหาวิทยาลัยสงฆ์ นู่นนะฟังซิ

มหาวิทยาลัยสงฆ์มันมีวิชาอะไรอยู่ในนั้น มีแต่วิชาพวกเปรตพวกผี ติรัจฉานวิชา เข้าไปเหยียบย่ำทำลายมหาวิทยาลัยสงฆ์ที่จะเกิดขึ้นสูงๆ นะ มันเหยียบกันลงในตัวของมัน

พระพุทธเจ้ามหาวิทยาลัยปาจริง ๆ เป็นป่าใหญ่อยู่ในที่เช่นนั้นตลอดมา เจ้าฟ้ามหากษัตริย์ มีน้อยเมื่อไรบวช พอเสด็จออกจากพระราชวังมาแล้วเข้าป่าหายเงิบ ๆ ไม่เคยไปเกี่ยวข้องกับ สนิใจกับสกุลบ้านเรือน หอปราสาทราชวังที่ไหนเลย นับแต่พระพุทธเจ้าลงมา เข้าป่าเข้า เขา ๆ ถือธรรมเป็นที่พึ่งเป็นพึ่งตายอยู่ในนั้นเลยทีเดียว

สำเร็จออกมาแล้วก็เอาละ นั้นเห็นไหมละมหาวิทยาลัยป่า สำเร็จออกมาองค์นี้ สำเร็จพระโสดา องค์นี้สำเร็จพระสกิทาคา เป็นอริยธรรม-อริยบุคคลขึ้นมาแล้ว องค์นั้น สำเร็จอนาคา องค์นี้สำเร็จอรหันต์ จนมากกลายเป็น สงฆ์ สรรณี คจฺฉามิ ของพวกเราได้ ล้วนแล้วแต่สำเร็จอยู่ในป่าในเขา ด้วยการปฏิบัติเอาจริงเอาจังมากที่สุดทีเดียว วิชาทางโลก ตีรจฺฉานวิชา ไม่เข้าไปยุ่งได้เลย ไม่เกี่ยวข้องกันเลย แม้แต่สมัยเราเรียนอยู่ก็ไม่มี วิชาทาง โลกทางสงสารในธรรมท่านเรียกว่า ตีรจฺฉานวิชา เป็นวิชาของโลกของสงสาร ของสัตว์ทั่ว ๆ ไปในโลก ของสัตว์โลกพุดง่าย ๆ ไม่ใช่เรื่องอรรถเรื่องธรรมที่จะถอดถอนกิเลส อยู่แต่ใน ป่า ๆ ปฏิบัติเอาจริงเอาจังทุกอย่างเลย โลกามิสอะไรไม่ให้มายุ่งเลย ตัดขาดไปเรื่อย ๆ ไป เลย อย่างนั้นละท่านมุ่งต่อธรรมอย่างเดียว ๆ เรื่องธรรมนั้นท่านถือเป็นชีวิตจิตใจจริง ๆ นอกนั้นไม่ให้มายุ่งเลย

เพราะฉะนั้นถึงว่าศาสนาจึงได้เจริญ เจริญที่หัวใจของผู้บำเพ็ญ จากนั้นก็กระจาย ออกไปสู่ประชาชน โลกทั่ว ๆ ไปก็ค่อยเจริญ ภูมิรู้ธรรม ภูมิปัญญาไปบ้างแหละ ครั้น ต่อมาก็อ่อนลง ๆ ยังอยู่อันเดียวเท่านั้นที่ว่า รุกขมูลนี้ไม่ได้ตัดออก ดีไม่ดีจะตัดรูกขมูลออก ถ้าไม่ใช่เป็นเรื่องคอขาดบาดตายแล้วตัดออกจริง ๆ แต่นี้เป็นเรื่องคอขาดบาดตาย พระ โอวาทเหล่านี้พระองค์สอนพระทุกรูปเลย อุปัชฌาย์ใดที่ตั้งเป็นอุปัชฌาย์แล้วไปบวช ปราศจากธรรมข้อนี้สั่งสอนสังฆวิหาริกที่บวชแล้ว แล้วตัดออกจากอุปัชฌาย์ทันที มาบวช ไม่ถูกต้อง เป็นอุปัชฌาย์ไม่สมบูรณ์ ต้องเอาเข้าป่า แม้เจ้าของเป็นอุปัชฌาย์ไม่สนใจในป่า ในเขา รังเกียจในป่าในเขา ซึ่งเป็นที่บำเพ็ญสมณธรรมก็ตาม แต่ต้องได้สอนนี้ไว้สำหรับ กุลบุตรอยู่เสมอมา เพราะฉะนั้นพระองค์ใดบวช จึงสอนรูกขมูลทั้งนั้นทุกองค์เลย เรียกว่า เว้นไม่ได้ สอนรูกขมูล อยู่ในป่าในเขาทั้งนั้น อันนี้ไม่มีเว้นได้เลย แม้อย่างนั้นก็ยังไม่ตัดขาด ออกมาเรื่อย ๆ อย่างนั้น อำนาจของกิเลส

พูดเรื่องป่าเรื่องเขาเป็นเรื่องแสงแทงใจ เป็นเรื่องเสนียดจัญไร เป็นเรื่องต่ำช้าเลว ทราม เป็นเรื่องมูตรเรื่องคูไปหมดแล้ว ที่เป็นเรื่องเลิศจิตซึ่งองค์ศาสดาทรงบำเพ็ญและ ตรัสรู้แล้วมาสอนโลกด้วยธรรมอันเลิศจิต แล้วกลายเป็นสถานที่ครีฬาสัมยไปแล้ว ไม่ทัน กับกิเลสตัวสัวมตัวถานมันกำลังเสกสรรปั้นยอมมันขึ้นเป็นทองคำทั้งแท่ง เหยียบทองคำคือ

ธรรมอันเลิศเลอนั้นสู่ฝ่าเท้าคือความหยาบโผนของมันหมดแล้วเวลานี้ ศาสนาที่เป็นมรรคเป็นผลก็ไม่ปรากฏ จะปรากฏได้ยังไงก็ไม่มีใครสนใจปฏิบัติ

พระพุทธเจ้าครั้งนั้นท่านเอาจริงเอาจังปฏิบัติ ศาสนาเจริญก็เพราะการทำตามธรรมมีอยู่ โลกมีอยู่ กิเลสมีอยู่ จะให้ว่าไง บาป บุญ มีอยู่ ใครปฏิบัติไปทางไหนมันก็หมุนไปทางนั้น หมุนไปทางบาปเป็นบาป หมุนทางบุญเป็นบุญ หมุนทางกิเลสก็หมุนลงๆ หมุนทางธรรมก็หมุนขึ้นๆ แล้วแต่ใครจะหมุนตัวเองเท่านั้นเอง ธรรมมีอยู่สมบูรณ์แบบไม่มีอะไรบกพร่อง ท่านจึงเรียก อกาลิก ในธรรมคุณก็แสดงไว้ไม่ใช่หรือ สุวากุขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว ไม่มีที่จะได้แก้ไขตัดแปลงเป็นอย่างอื่นอย่างใดได้เลย เรียกว่า สุวากุขาโต ภควตา ธมฺโม สนฺทิฎฐิโก ผู้ปฏิบัติตามธรรมนี้จะเป็นผู้รู้เองๆ ประจักษ์ใจตัวเองนั่นแหละ

อกาลิก ธรรมนี้เป็นพื้นฐานไว้ตลอด การปฏิบัตินี้ไม่มีคำว่าครีว่าล้ำสมัย ไม่มีกาลสถานที่แล้วเวลามาทำลายการกระทำดีทำชั่วของสัตว์โลกได้เลย ทำดีเป็นดีตลอดไป ทำชั่วเป็นชั่วตลอดไป ทำทั้งสองประเภทนี้เป็นอกาลิก เป็นพื้นฐานสำหรับผู้ทำ ทำลงไปปั๊บได้ผลในที่นั้นๆ ไม่มีปราศจากผล ด้วยกาลเวลาล่วงมาทำลายอย่างนี้ไม่มี เอหิปสฺสิโก ในทางปริยัติท่านแปลก็ถูก เราเรียนไปก็ต้องแปลแบบเดียวกัน เพราะมันมีบทมีบังคับให้แปลอย่างนั้นเลย เอหิปสฺสิโก ในปริยัติท่านว่า สามารถที่จะเรียกร้องคนอื่นให้เข้ามาดูได้ คือธรรมของจริงสามารถที่จะเรียกร้องคนอื่นให้มาดูได้ แปลตามปริยัติเป็นอย่างนั้น แต่เวลาเราไปปฏิบัติ ปริยัติเราก็อ่านมาแล้ว แปลมาแล้ว ทีนี้เวลาออกปฏิบัติมันไม่ได้ขึ้นชื่อนั้นนะ ขึ้นชื่อกับหัวใจนี้เลย

เอหิปสฺสิโก ท่านจงย้อนจิต สติของท่านเข้ามาสู่หัวใจนี้ แล้วดูที่นี้ เอหิปสฺสิโก ดูหัวใจตนเอง ย้อนเข้ามาดูหัวใจตนเอง ซึ่งกิเลสกับธรรมอยู่ที่แห่งเดียวกันนี้ ปสฺสิโก ให้ดูตรงนี้ๆ คือจิตอย่าส่งสายแสร้งไปข้างนอก พระธรรมท่านสอนผู้ปฏิบัติธรรม ให้ย้อนจิตเข้ามาสู่ภายในตัวเอง มีสติบังคับอยู่ตรงนี้ พิจารณาตรงนี้ จะรู้เห็นกันที่ตรงนี้ นี่เวลาภาคปฏิบัติ มันเป็นขึ้นมา มันรู้ขึ้นมาของมัน ทางปริยัติก็แปลมาอย่างนั้นแล้ว แต่เวลาภาคปฏิบัติมันก็ขึ้นอย่างนี้ แต่ขึ้นอย่างนี้ไม่มีในทางปริยัติ แต่มันก็มีในภาคปฏิบัติ อย่างนี้เราก็ไม่เคยไปศึกษาจากใคร มันเป็นขึ้นมาอย่างนี้จะว่าไง จิตก็ดับเลย อย่าส่งจิตออกไป ให้ดูเข้ามาที่นี้ จะรู้จะเห็นกันที่นี้ทั้งกิเลสและธรรม

โอบนฺยิโก เห็นอะไรก็ให้น้อมเข้ามาเป็นอรรถเป็นธรรมทั้งหมด ตา หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัสสัมผัสอันอะไร น้อมเข้ามาพิจารณาเป็นอรรถเป็นธรรม

ปัจจุบัน เวทิตุโพ วิญญูหิ ท่านผู้ทั้งหลาย จะรู้จำเพาะตน ผู้รู้ก็คือผู้ปฏิบัติ เหล่านี้แหละจะรู้ ผู้ไม่ปฏิบัติไม่รู้ นี่ธรรมคุณเวลาเปลวออกแล้วนะ เราก็ไม่เคยแปลสักรึแหละ วันนี้ขึ้นมาหาเสียหน่อย แปลทุกศัพท์ทุกแสงไปเลย มารู้อันนี้ไม่รู้ที่ไหนนะ รู้ความสุข ความทุกข์ที่นี่ เพราะรู้จักเป็นต้นเหตุแสดงความสุขที่นี่ รู้ความสุขคือธรรมที่เป็นสาเหตุแห่งความสุขเกิดที่นี่ บำเพ็ญที่นี่ จะรู้กันที่นี่ ท่านสอนเข้ามาที่นี่ ๆ ทั้งนั้น

ถ้ายังมีผู้ปฏิบัติอยู่ มองดูคนก็พอเป็นผู้เป็นคนได้นะ ถ้าไม่มีผู้ปฏิบัติ แม้เป็นพระก็เหมือนเปรตเหมือนผี มีผ้าเหลืองเท่านั้นหุ้มห่อเอาไว้ จิตใจหาความละเอียดเบาไปไม่มี ไม่มีหิริโอตตปปะ ข้ามเกินล่วงเกินธรรมวินัยพระพุทธเจ้า เท่ากับเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปตลอดเวลา แล้วจะหามรรคผลนิพพานมาจากไหน ก็เหยียบหัวพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นองค์ ศาสดาแทน ได้แก่พระธรรมวินัยอยู่ตลอดเวลา ท่านก็รับสั่งไว้แล้วว่า ตูก่อน อานนท์ พระธรรมและพระวินัยนั้นแล จะเป็นศาสดาของเธอตลอดเวลาแทนเราตถาคต คือแทนพระองค์ เวลาเราตายไปแล้ว ก็ให้เล็งอยู่นี้ ให้ดูให้ปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัย ซึ่งเป็นเหมือนตามเสด็จพระพุทธเจ้าอยู่ทุกอิริยาบถ นี่ละศาสดาอยู่ตรงนี้ ธรรมวินัยอยู่นี้ มรรคผลนิพพานจะอยู่จุดนี้ ชี้ลงในี่ ๆ

อย่าไปดูสถานที่กาลเวลาที่นิพพานที่นั่น พระพุทธเจ้านิพพานที่นี่ เมืองนั้นเมืองนี้ อย่าไปดู ให้ดูตรงนี้ นั่นท่านสอนลงที่ตรงนี้ แล้วก็ย้ายเข้าไปอีกว่า ตูก่อน อานนท์ ถ้ามีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามหลักธรรมวินัยที่เราตถาคตมอบไว้แล้ว พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะอานนท์ นั่นเห็นไหมละ ประกาศเป็นพื้นฐานรับรองไว้แล้วว่า พระอรหันต์ไม่สูญจากโลก ก็พระอรหันต์อยู่กับธรรมกับวินัย คือศาสดานี้เอง ไม่ได้ว่าอยู่ที่ไหนนี่นะ ยืนยันอย่างนั้นแล้วปริยัติ ตำรับตำราท่านมีอย่างนั้น แต่กิเลสมันถูกลู่ถูกลงหน้าด้านหาลบล้างไปหมด อะไรที่จะเป็นมรรคเป็นผลลบล้างทั้งหมด อะไรจะเป็นสัจธรรมเป็นทานเป็นพื้นเป็นไฟเผาเผาไหม้กัน ต่างคนต่างส่งเสริมขึ้นมา

เวลานี้โลกส่งเสริมแต่กิเลส ซึ่งเป็นการส่งเสริมไฟเผาไหม้กัน ตั้งแต่วงแคบไปสู่ วงกว้าง มีใครเป็นนักปราชญ์ทำความสุขความเจริญให้แก่กัน โลกไหนก็ว่าโลกเจริญ ๆ มันเจริญด้วยไฟด้วยไฟ ด้วยทิวี่มานะ ความสำคัญว่าตัวรู้ตัวฉลาด มั่งมีศรีสุข แล้วเหยียบคนอื่น ๆ เรื่องของกิเลสเป็นอย่างนั้น เราไปหาชินโลกมนุษย์เราไปทั่วดินแดน ใครได้ความสุขมาโอ้อวดกันเอง ที่วิ่งตามกิเลสแล้วผลของมันได้ความสุขมา มีที่ไหน ไม่มีพระพุทธเจ้าจึงทรงดำหนึเหมือนกันหมด เพราะสิ่งนี้เป็นภัยทั้งนั้น ศาสดาองค์เอกตรัสรู้ขึ้นมาเป็นบรมสุขด้วยกันหมด นั่น นี่เอามาแข่งโลกได้เลย ผู้ปฏิบัติธรรมแข่งได้ ประกาศ

ทำทนายได้ ผู้ปฏิบัติตามกิเลส เอาความสุขมาประกาศกันไม่ได้เลย มีตั้งแต่ความทุกข์ความเดือดร้อนทั้งนั้น

แต่อำนาจของกิเลสมันก็เก่ง มันก็ต้องกล่อมไปเรื่อย ๆ ไม่ยอมฟังเสียงอรรถเสียงธรรม บินตามกิเลสก็มีแต่บินตามกองทุกข์เท่านั้น ถ้าบินตามธรรมแล้วจะเห็นขึ้นไปเรื่อย ๆ เรื่องภาวานานี้เราสอนเน้นหนัก ยิ่งจวนจะตายเท่าไรยิ่งสอนเน้นหนักลง กลัวจะไม่เห็นความอัศจรรย์ของศาสนาที่สว่างงามอยู่ที่หัวใจของเราด้วยการภาวนา เรื่องศาสนาจะประกาศความสว่างงามขึ้นประจักษ์แจ้งด้วยการภาวนานะ การทำบุญให้ทาน รักษาศีลประเภทอื่น ๆ เป็นบุญเป็นกุศล แต่เป็นกิ่งของอันนี้ของภาวนา ภาวนาเป็นต้นลำ กิ่งก้านแตกออกไปจากนี้ เพราะฉะนั้นจึงต้องบำรุงลำต้นให้ดี

การภาวนาจะมีวันหนึ่ง ธรรมที่จะแสดงเป็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์ขึ้นในเจ้าของตัวเองคือใจนี้นะ ถ้าลงจุดนี้แล้วจะเจอ ถึงไม่เจอก็ตาม เหมือนเราขุดบ่อขุดน้ำนั่นแหละ ขุดจ็อก ๆ ลงไปคราวนี้ไม่ถึง เอา จ็อกหลายจ็อกขุดหลายจ็อก มันก็ถึงน้ำ ตาน้ำอยู่ที่ต้นก็มี อยู่ลึกก็มี แล้วแต่ผู้ขุด เช่น ขิปปาภิญญา ทันธาภิญญา ผู้ที่ตรัสรู้เร็วก็มี ผู้ที่ตรัสรู้ช้าลงไปโดยลำดับก็มี เหมือนกับตาน้ำที่มีอยู่ต้น ๆ ก็มี อยู่ลึกก็มี แต่ขุดลงไปไม่ถอยก็ถึงเหมือนกัน นี่ก็บำเพ็ญ ขุดคราวนี้ทำคราวนี้ไม่ได้ เอ้าทำอีกต่อไป เดี่ยวน้ำก็พุ่งขึ้นมา อันนี้อรรถธรรมน้ำอมตะก็พุ่งขึ้นมาในใจของผู้ภาวนาจนได้นั้นแหละ นี่ยืนยันได้เลย

แม้จะไม่ปรากฏก็ตาม อานิสงส์แห่งการภาวนานี้มากกว่าทุกอย่าง แน่ ท่านก็บอกไว้แล้ว ยังจะเป็นนิสัยปัจจัยฝังเข้าไปอีกจากการภาวนานี้ ไม่ใช่เพียงได้บุญได้กุศลเฉย ๆ การภาวนาจึงเป็นสิ่งสำคัญมากที่สุด เราไปที่ไหนได้เทศน์อยู่เสมอ เพราะเรามองไปที่ไหน หลักพุทธศาสนาลงในจุดนี้ ๆ จะรู้แจ้งเห็นจริงไปขนาดไหนออกไปจากนี้ แน่ จะต้องสอนเสมอ หากมีรายหนึ่งรายใดใครก็ตาม ถ้าลงทำอยู่แล้ว เหมือนเราขุดน้ำนั่นแหละ ขุดคราวนี้ ขุดคราวหน้า ขุดไปขุดมาก็เจอแหละ เจอน้ำจนได้ อันนี้การภาวนาถึงไม่ได้ผลก็มี อานิสงส์มากอยู่แล้ว เป็นพื้นฐานรับรองไว้แล้ว ยิ่งไปเจอความแปลกประหลาดในจิตใจของเจ้าของ นั้นละที่นี้จะสะดุ้งขึ้นเลยนะ ที่นี้ทุกอย่างจะดีไปตาม ๆ กันหมด

พอใจสัมผัสธรรมซึ่งเป็นของเลิศเลอแล้ว จะกระจายความดีไปสู่ทุกแห่งทุกหน ในบรรดาอาการของเราที่เคลื่อนไหวไปไหนกับอะไรเรื่องใดนี้ ธรรมจะแทรก ๆ เป็นความรู้เนื้อรู้ตัวไปตลอด ดังที่เคยพูด แม้แต่เราทำบุญให้ทานอยู่ทุกวัน ๆ เคยกับนิสัยของเราแล้ว เราก็มองดีพอแล้วนะ การทำอะไรเราก็ดีพอแล้ว แต่เวลาเราภาวนา จิตได้ปรากฏธรรมขึ้นที่ใจนี้ เป็นความละเอียดขึ้นมามาก การให้ทานนี้ธรรมดาเราให้ทาน ที่นี้เวลาการให้ทานกับ

ผู้มีหลักจิตตภาวนาแล้วมันจะละเอียดลออเข้าไป จะพิถีพิถันทุกสิ่งทุกอย่าง การจะทำบุญให้ทานอะไรพิถีพิถัน ความเคลื่อนไหวไปมาในหน้าที่การงาน มันจะค่อยรู้ค่อยรอบตัวเองจะละเอียดไปเรื่อย ๆ จนถึงขั้นที่ว่าทำบาปไม่ได้เลย นั่นเห็นไหม เป็นเองนะนี่

ตั้งพระอรียบุคคลเพียงชั้นพระโสดาเท่านั้น ไม่ทำบาปเลย นี่เป็นหลักธรรมชาติ ใครบังคับให้ทำก็ทำไม่ได้ มันจำอยู่ในหัวใจทำได้ลงคอหรือ นี่ละที่ว่าพระอรียบุคคลชั้นพระโสดาไปแล้วท่านไม่ต้องรับศีล ศีลเกิดขึ้นแล้วในหลักธรรมชาติ ปาณาฯ อทินนาฯ สมบูรณ์แบบแล้ว ไม่ต้องไปสมาทานจากไหน นี่ศีลเกิดขึ้นจากตัวเองเป็น สมุจเฉทวิริติ งดเว้นไปตลอดเลย นี่ละเตือนอย่างนี้ธรรมเตือน ไม่มีใครบอกก็ตามหากเป็นขั้น ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างจะค่อยละเอียดลออไปตามเมื่อธรรมได้ปรากฏในใจ

ที่ไม่ปรากฏเพราะกิเลสตัวมีติดบอด ทำอะไรมันก็ดีไปหมดความมีติดบอด แต่เวลาธรรมกระจ่างขึ้นมามันมีที่คัดที่เลือกกันละซี อันหนึ่งมีดี อันหนึ่งสว่างไสวไหมละ มันก็รู้กัน ๆ ต่อไปก็ละเอียดลออไปเรื่อย ๆ การภาวนาไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เราก็คเคยพูดให้ฟัง เอามาอวดท่านทั้งหลายหรือ บวชมาที่แรกก็มีความสนใจอยากภาวนา ถ้ามท่านพระครูท่านจะให้ภาวนาอย่างไร เห็นท่านเดินจงกรมตอนเช้า เราเป็นนาคบวช ตอนเช้าตีสี่ตีห้าท่านออกไปเดินจงกรม จนสว่างแล้วท่านเข้ามา เราก็ดูอยู่ แต่ก่อนก็พอทราบอยู่แล้ว แต่เวลาไปเห็นท่านทำนี่ เราก็งงเกตท่าน โอ้ ท่านเดินจงกรมอย่างนี้ ๆ

ที่นี้พอบวชแล้วอยากภาวนาก็ไปถามท่าน อยากภาวนาจะให้ทำอย่างไร เอา พุทโธ นะ เราก็ภาวนา พุทโธ แหละ วังัน ให้ภาวนาพุทโธ นะ จับนั้นไว้แหละมาภาวนา บทเวลามันเป็นขึ้นมาในนั้นเราคาดเมื่อไร อย่างนั้นซิ นึกพุทโธ ๆ ไปตามภาษา พุทโธ ๆ ง่วงเราก็นอน แล้วก็ทำไปอย่างนั้น อยู่ ๆ บทเวลามันจะเป็น พุทโธ ๆ มันเป็นลักษณะที่ว่า เหมือนเขาตากแหไว้ เราจับจอมแหดึงเข้ามา ตีนแหมันก็หดเข้ามาพร้อมกัน ๆ ที่นี้กระแสของจิตซึ่งเป็นเหมือนตากแหไว้มันกว้างขวางมาก พอพุทโธ ๆ ขึ้น จอมแหจับตรงนี้ไว้ กระแสของจิตจะค่อยหดเข้ามา ๆ เลยเป็นจุดสนใจ ยิ่งพุทโธถี่เข้าไป เหมือนดึงจอมแห แหก็หดเข้ามา ๆ ใส่ก็กลงจุดเดียวเลย โอ้ย ขาดไปหมดเลย อัจฉรย์ โธ ทำไมจิตของเราจึงเป็นอย่างนี้ เอละนะที่นี้

เหมือนเราอยู่ท่ามกลางมหาสมุทร เป็นเกาะเท่าเรานั่งนั่นแหละ อยู่ในนั้น นอกนั้นเว้งว่างไปหมด ด้วยน้ำมหาสมุทรทะเลหลวง ตกลงไปนั้นจมเลย อันนี้มันอยู่นี้มันไม่ตก มันอัจฉรย์ตรงกลาง เลยเกิดความอัจฉรย์ ความตื่นตื้นนะมันไปกระทบความอัจฉรย์ให้จิตถอนออกมาเสีย อู๋ย เสียตาย นั่นละที่นี้ไม่ลืมนะ อยู่ที่ไหนก็ไม่ลืมนะ มันฝังลึกมากนะ

ทำงานทำการเรียนหนังสืออะไร ทั้งวันมันไม่ลืมนอนนี่ละ ความอัจฉริยะมันเป็นกลางคืน เป็นทั้งวัน ๆ เอาอีกมันไม่ได้ ๆ แล้วค่อยจางไป ๆ คือมันเป็นสัญญาอดีต คืออยากได้อย่างที่เราเคยเป็น ๆ แต่ไม่ได้ทำปัจจุบันธรรมให้ปรากฏเด่นชัด เช่น พุทฺโธ ให้อยู่ปัจจุบัน นี่พุทฺโธ จะเอาอันนั้น พุทฺโธจะเอาอันนี้ ไม่ได้เรื่องนะ อันนี้เราเลยกลายเป็นพุทฺโธ จะเอาให้ได้อย่างเมื่อคืนนี้ ๆ มันไม่ได้ มันลืมนอนพุทฺโธปัจจุบันเสีย

ทีนี้พอจางไป ๆ ความคาดความคิดอย่างนั้นมันก็หดเข้ามาเสีย เมื่อไม่ได้แล้วเราก็อาย ห่วง ทำภาวนาไปเรื่อย ทีนี้จิตมันไม่เป็นสัญญาอารมณ์กับเรื่องอดีตใช้ใหม่ มันเป็นอีกนะ พอเป็นอีกก็เป็นบ้าเข้าอีกเรา เลยไม่ลืมนอน เรียนหนังสืออยู่ ๗ ปี ภาวนาเป็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์นี้ ๓ หนเท่านั้น เลยฝงลึกเลยเทียวนะ นั่นเห็นไหมละ ฝงลึก ออกนี้มีแต่จะพุงเลย ทีนี้จะเอาให้เก่งกว่านี้มันนะ ภาวนาคราวนี้จะเอาให้เก่งกว่านี้ มันก็เป็นจริง ๆ ได้จริง ๆ พอออกภาวนาทั้งวันทั้งคืนชัดกันใหญ่เลย มันก็ค่อยได้ ๆ เรื่อย ๆ นี่ละการภาวนา โห มันปลุกใจได้ดีมากที่สุด เป็นอารมณ์ทั้งวัน อารมณ์ติดพันอยู่นี่

นั่นละเรื่องใจถ้าลงได้สัมผัสกับธรรมแล้ว ไม่ได้ลืมนอนนะ ให้พากันทำถ้าอยากเห็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์ของจิต ทางเดินพระพุทธเจ้าสอนไว้ถูกต้องแล้วทุกอย่าง ไม่ผิดพลาด จึงเรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ขอให้ทำตามนั้นละจะเป็นอย่างนั้นแน่นอน เอาเท่านั้นละวันนี้

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตา ตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com